

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Št. 3.

Ljubljana, dne 1. marcija 1900.

VIII. tečaj.

Zaupaj na Boga v vsaki potrebi.

(Povest. Po nem. izvirniku priredil Janko Leban.)

~~Tretje poglavje.~~
Tretje poglavje.

Vse polno veselja.

Ytem se je mati Lenka doma parkrat napol prebudila. Toda ni imela toliko moči, da bi se bila ohrabrila do cela. Vselej je zopet omahnila ter je več ur ležala v nekaki omotici. Naposled pa se prebudi dodobra. Nastal je bil že mrak. Svojih otrôk ni mogla videti; bila je tako trudna, da je še obsedela. „Andrejček“, zakliče za nekoliko časa, ko je bilo vse tiho okolo nje. „Francika, kje sta?“ A ni bilo odgovora. Strah ji je zopet podelil moči. Hitro vstane, teče pred hišico, a tu ni bilo nikogar. Teče h kozi, a koza je bila sama. Nato zvihra okrog hiše ter neprestano kliče svoja otroka. Vse je ostalo tiho ... Le od spodaj ji je udarjalo na uho šumenje divjega potoka Mrzleka. Velik strah se je polotil njenega srcá; toliko da se je

še vzdrževala na nogah. Sklenila je roke ter goreče prosila Boga, naj ji ne pošlje najhujšega... Na to je tekla k stezi ter je hotela iti nizdolu po hribu. Zdaj ugleda trumo ljudij, ki je prihajala kvišku. Vsi so glasno in živo govorili mej sabo. Zdelo se je, da s povzdignjenimi palicami kažejo naravnost na njeno hišico. „Ah, ljubi Bog v nebesih!“ zaklicala je bolestno. „Morda mi ti ljudje donašajo žalostno novico?“ Niti koraka ni mogla storiti dalje, obstala je, kakor da je vkopana v zemljo!...

„Mati! mati!“ se zdajci začuje od spodaj. „Mi že dohajamo, in videli bode, kaj vam prinašamo! In gospodje prihajajo vsi z mano, in Francika se vozi v vozu.“...

Ob teh besedah steče Andrejček naprej ter brez sape pripoveduje, kaj se je vse zgodilo; kajti deček je komaj čakal, da mati zve vse. In, ko je naposled dospel na vrh in shitel proti materi, tedaj je Lenka objela otroka. Zahvalila je Boga iz vsega srca ter same radosti je bila kakor na novo oživljena. Toda od trenutka do trenutka se je morala bolj čuditi; zakaj za Andrejčkom dospe cela truma mladih gospodov. Vsi so jo pozdravljali zelo prijazno, kakor bi si bili že stari znanci. Dva gospoda sta nosila velik koš na dveh palicah, ki sta ju dejala čez rame. Naposled je prišel še gospod, ki je vodil Franciko za roko. Francika ni izpustila gospodove roke niti takrat, ko je ugledala mater, nego je vodila gospoda naravnost do matere. Dobra Lenka ni vedela, kje bi se začela zahvaljevati; kajti iz Andrejčkovih besed je spoznala takoj, da so gospodje otrokoma storili veliko dobrega. Dobro založeni koš je pričal o tem. Lenka se je obrnila takoj do Barbarosse. Ker je bil največji mej njimi, ga je imela za nekakega vodnika. Zahvalila ga je tako presrčno, da je mladenič bil globoko ginjen. Zdaj se Barbarossa domisli, da bi Lenki lahko dal zdravniški svét. Zategadelj jo povabi, naj stopi ž njim v kočó ter naj mu pove, kaj jo boli. Lenka je bila tudi tega zelo vesela. V kočí je razodela Barbarossi, da sicer ne čuti nikakih bolečin; vendar pa da je takó slabotna, da komaj hodi. Barbarossa jo vpraša, kaj jí in pije, in

pove mu natanko vse. Barbarossa stopi zdaj pred kočo ter zavpije z gromkim glasom: „Vse steklenice sem!“ Sam je vneto tekal od prijatelja do prijatelja ter je pobiral steklenice. Naposled je bila vsa miza pokrita s steklenicami. Nekatere so se morale postaviti celo na tla. Lenka je kar onemela, čudeč se Barbarossi. Ta se pa obrne k nji, rekoč: „Kakor vidite, dobra žena, zdravilo smo vam že prinesli s seboj. Vsak dan izpijte dober kozarec in kmalo bode bolje!“

„Ah, dobri gospod“, izpregovori naposled Lenka, „pač sem si včasih mislila, da bi mi dobro dela kaplja vina, če bi jo imela; a toliko vina, toliko!“

„Draga žena“, odgovori Barbarossa: „če kaplja vina dobro stori, več kapelj stori še bolje. Zdaj pa: ostanite zdravi, vi in vajina otroka!“ Ob teh besedah poda Lenki rokó. Ona ga spremi ven ter se zunaj posloviti od vseh gospodov. Ni mogla nehati z zahvalami. Tudi Francika je zahvalila svojega varuha, kolikor je le znala. Prosila ga je, naj se kmalu vrne. Andrejček je hitel od gospoda do gospoda ter zahvaljeval vsakega. Potem je tekel na čelo gore ter vpil na vse grlo, dokler je še videl odhajajoče gospode: „Bog vam vrni, Barbarossa; Bog vam vrni, Makso!“ Deček si je bil dobro zapomnil ti dve imeni.

Ko sta potem otroka sedela pri materi v koči, sta ji imela veliko povedati. Pojasnila sta ji, kako se je vse godilo: kako sta odšla, da bi si s petjem pridobila kaj kruha za mater, ki je bila zaspala. Pravila sta tudi, kaj se jima je nadalje prigodilo in kako je prišlo do tega, da se je Francika vozila domov. Francika pa ni mogla dopovedati, kako lepo je bilo voziti se. Zdaj so pričeli prazniti koš. V njem je bilo mnogo zavitkov, in iz vsakega zavitka so izmotali nove dobre jedi. Prav na dnu koša pa so bili trije hlebi belega kruha. Te hlebe so bili gospodje naročili še posebe. Andrejček je bil ob tem delu tako vesel, da je zaplesal po sobi ter zopet vzkliknil: „Bog vam vrni, Barbarossa; Bog vam vrni, Makso!“ Mati pa je zagotavljala: „Vidita, otorka moja, to misel je vdahnil gošpodom sam ljubi Bog! A mi bodemo vsak dan molili za dobre gospode. Pozabiti ne smemo tega!“

V tem so gospodje visokošolci veselo korakali nizdolu proti Staremu trgu. Vsi so bili prav glasni. Le Makso, mlad plemenitaš, je bil nekaj časa tih; zdajci pa izpregovori:

„In vendar ni prav! Ne, ni prav! Zdaj smo rešili ubogo ženo in otroka le toliko, da ne umró glada; drugega nismo storili. A vprašam vas: kaj pa naj delajo ti revni ljudje tu gori pozimi; brez gorke obleke, brez jedi, brez vsega? To ne gre, pa ne gre! Nabrati moramo tudi kaj denarja za nje, in to takoj danes! Naš gostilničar pa naj izroči svoto Lenki!“

„Vitez Makso“, odgovori Barbarossa. „Tvoja misel je dobra, a predlog se ne dá izvršiti tako tja v en dan! Ti pozabljaš, da smo na potovanju, da imamo še daleč domov ter potrebujemo denar. Kaj bi torej nabirali v takih okoliščinah? Jaz predlagam nekaj drugega! Mi ustanovimo društvo, imenujmo je Andrejevišče. Vsak ud plača štiri krone na leto. Kot častne ude sprejmemo vse gospe in gospodične, ki bi nam dajale potrebnih oblačilic za Andrejčka in Franciko. Ko hitro dojdemo domov, zložimo letni donesek, pridobimo si kaj častnih udov in takoj damo no pošto prvo pošiljatev novega društva.“

Ta predlog je zelo ugajal. Veselo so se mladi gospodje zopet vrnili v gostilnico starotrško. Zunaj je še stala njihova miza, posedli so krog nje in tu, v svetli mesečini, so ustanovili in potrdili „Andrejevišče“.

Kakó se je Lenka čudila, ko ji čez nekej tednov prinese pismonosec na goro tolik zavoj, da ga je komaj porinil skozi hišna vrata. Potem je vrge! zavoj na tla ter si obrisal čelo, rekoč: „Čudim se, Lenka, kako znanje imate tam daleč na cesarskem Dunaju! Tudi na pošti so se čudili temu!“

„Morda pa niste na pravem mestu s svojim zavojem?“ odgovori Lenka.

„Kaj ne bi? Saj znate brati! Pa pogledjte!“ Ob teh besedah pokaže pismonosec s prstom na naslov ter odide svojo pot.

Resnično, na zavoju je bil jasno pisan naslov Lenkin! Zdaj je Lenka razvezala trdno zašite ogle za-

vojeve, in šiv je postajal čedalje rahleji. Otroka sta pozorno gledala na čudni zavoj. Zdajci se razveže vse, a iz zavoja pade dokaj krilic, jopic, rut, čizmov in nogavic. Sredi vsega tega pa se je nahajal zvitek in v njem mnogo mnogo srebrnih goldinarjev. Lenka sklene roke ter začudena vzklikne: „Moj Bog, od kod vse to?“ Zdaj ji Francika poda listič papirja, ki je bil padel iz zavoja. Na popirju pa je bilo pisano:

„Kdor zaupa na Boga,
K sreči ga privede!“

„Ah, mama, saj to stoji v pesmi, ki ste jo naučili naju! Darilo so nam poslali gotovo oni mladi gospodje!“

Da, moralo je pač biti tako! Zdaj je umela tudi mati, da bogata pošiljatev ni došla od nikogar drugega, nego od njenih dobrotnikov. Kakšna hvaležnost je navdajala njeno srce zdaj, ko se ji ni bilo več bati, da jo ločijo od njenih otrok! Dobila je toliko podporo, da bo živela prihodnjo zimo lahko brez skrbi. Vrhu tega sta se ji zdravje in moč zopet vrnila, in to vsled zavžitega vina!

Kako se bode Lenka pa šele čudila, ko dobi k letu zopet tako pošiljatev in tako vsako leto znova! Kajti „Andrejevišče“ je ustanovljeno, a častni udje se vselej spomnijo malih kolednikov, ko njih otroci urastejo to ali ono obleko. Saj so jim njih sinovi in bratje visokošolci, vrnivši se s potovanja, pravili o mladih kolednikih takó ganljivo, da si res smatrajo za dolžnost, pomagati sirotni Lenki in njenima otrokoma!

Lenka pa je listek, ki so ga bili mladi gospodje priložili svoji pošiljatvi, prilepila na debel papir ter ga obesila kot stalno spominsko ploščo v svoji sobi; na listu stojé besede:

„Kdor zaupa na Boga,
K sreči ga privede!“

Bog pomaga vsakemu
Človeku ki ga za
Zai vasi. H Kro